

Învățătorul pocăinței este mai întâi împlinitorul ei

Dintre sfinții din calendarul ortodox, după Hristos și după Maica Domnului, numai Sfântului Ioan Botezătorul, cel ce L-a arătat lumii pe Fiul lui Dumnezeu, i se cinstește și nașterea, nu doar mutarea la cele veșnice. Sfântul Ioan a fost Înaintemergător al lui Hristos nu numai în istorie, acum 2.000 de ani, ci este Înaintemergător al lui Hristos pentru fiecare dintre noi. El mijlocește continuu pentru noi în rugăciune arătându-ni-L pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”, el ne oferă perspectiva prin care să cunoaștem dumnezeirea lui Hristos. Numai prin Duhul Sfânt putem cunoaște și simți dumnezeirea lui Hristos, așa cum și Sfântul Ioan Botezătorul numai prin Duhul Sfânt L-a putut vedea și arăta lumii pe Cuvântul întrupat. Numai prin Duhul Sfânt putem vedea cât de înfricoșător de minunat este Hristos, cât de necuprinsă este dragostea Lui, cât de neajunsă înțelepciunea Lui, cât de neîndurată frumusețea Lui, cât de infinită și neclintită dumnezeirea Sa. Dacă avem concepție și rânduială de viață creștine, că participăm la slujbele și la Tainele Bisericii, nu înseamnă că am cunoscut prin Duhul Sfânt dumnezeirea lui Hristos, nu înseamnă că am cunoscut viu și nemijlocit Adevărul care ne face liberi de păcat, ci doar că ne aflăm pe calea pe care putem răspunde tot mai deplin chemării și dorului lui Hristos pentru noi:

sfințenia. Dar pentru a atinge aceasta, nu putem face nici un pas singuri. Avem nevoie de mijlocirea și ajutorul sfinților, între care Sfântul Ioan Botezătorul are o poziție specială, unică. Sfântul Ioan, ca împlinitor și învățător al pocăinței, ne dă inspirația și puterea să punem început bun și neclintit în viața noastră în Hristos, pentru a trece mereu de la Lege la Har, pentru a trece în fiecare zi de la legea firii și a conștiinței - împlinind-o - la libertatea trăirii în Duh și Adevăr. Asceza aspră pe care a făcut-o Sântul Proroc, este semnul exterior al pocăinței sale interioare și totodată fundamentul autorității cuvântului său. Numai un împlinitor al Legii putea avea autoritatea de a certa pe cei „fără de lege”. Este plin de semnificație faptul că Hristos Își începe propovăduirea cu cuvintele Sfântului Ioan Botezătorul: „Pocăiți-vă căci s-a apropiat Împărăția cerurilor”. Propovăduirea pocăinței este ca o „preluare de ștafetă” de la cel mai mare proroc și următor al Legii, la Însuși Dătătorul Legii, la Cel ce va împlini și desăvârși Legea aducând Harul și Adevărul și Cel Care va da pocăinței un sens desăvârșit și o putere deplină: moartea omului vechi și nașterea celui nou în Duhul Sfânt. În drumul nostru spre mântuire, Sfântul Ioan Botezătorul ne aduce aminte de însemnătatea Legii, de caracterul ei fundamental. Împlinirea Legii depinde și de libertatea omului, de alegerea lui. De aceea, omul nu poate ajunge la libertate, nu poate depăși Legea decât în străduința deplină de a o împlini. Căci numai în această străduință omul se întâlnește cu harul lui Dumnezeu și primește ajutorul Lui. Înțelegerea Legii este crucială astăzi, căci lumea post-modernă este esențial fără lege, fără axă, fără centru, este o lume fragmentată, dezaxată, nihilistă, care își contestă temeiurile și originea divină; o lume nivelată, fără valori ultime, fără un sens transcendent, o lume în care sunt contestate până și legile firii; o societate care creează indivizi fără repere, cu caractere slabe, dezorientați și manipulabili. Prin poziția sa severă, Sfântul Ioan Botezătorul ne adresează un apel ultim la conștiință, la dreptate și rigoare, la refuzul de a amesteca binele cu răul și la o continuă mărturisire a puterii adevărului. *Sfinte Ioane, roagă-te pentru noi!*

RUGĂCIUNEA STĂRUITOARE

† Cuvânt la Duminica a patra, Vindecarea slugii sutașului

Prin rugăciune putem vorbi direct cu Dumnezeu, Părintele nostru ceresc, Care este gata să ne răspundă și să ne ajute. În Sfânta Evanghelie avem exemple când oamenii au cerut ajutor la Hristos și El le-a răspuns: cei 10 leproși; tâlharul de pe cruce (pocăit); cerșetorul orb care l-a strigat: „Fiul lui David, miluiește-mă!”, lair, care a mijlocit pentru fiica sa bolnavă. În toate aceste împrejurări, oamenii au cerut Domnului ajutor și totdeauna Domnul le-a răspuns la rugămintea lor. El nu S-a schimbat și încă aude rugăciunile noastre, pentru că ne iubește și ne poartă de grijă, fiecărui personal. Răspunzându-ne rugăciunilor, Mântuitorul Hristos nu ne dă totdeauna ceea ce vrem, pentru că, fără să ne dăm seama, cerem lucruri care n-ar fi bune pentru noi. El ne răspunde rugăciunilor noastre în maniera Sa proprie, înțeleaptă, dându-ne ceea ce știe că va fi pentru noi cel mai bine. Noi putem să-l cerem lui Dumnezeu orice. Nimic nu este prea mic sau neînsemnat. Dar, trebuie să cerem cu credință! Rugăciunea este una din datorile fundamentale ale creștinului. De aceea, Sfântul apostol Pavel ne îndeamnă: „Rugați-vă neîncetat” (1 Tesaloniceni 5, 17). Rugăciunea este o conlucrare tainică a sufletului cu harul dumnezeiesc. Starea sufletească a credinciosului în rugăciune este de încredere, de împotrivire la chemările josnice, de mobilizare a energiei noastre spre Dumnezeu, de încadrare a voinței proprii în voința lui Dumnezeu. Viețuirea în rugăciune întărește credința în prezența și în existența lui Dumnezeu. Domnul ne spune: „Pe toate câte le veți cere, rugându-vă cu credință, le veți primi” (Matei 21, 22). A te ruga cu încredere înseamnă a avea inima și nevinovăția unui copil care se lasă cu totul în seama celui ce l-a născut. A te ruga cu nădejde înseamnă a avea convingerea că Înțelepciunea divină îți va răspunde cum cunoaște ea că poți fi ajutat mai bine. De multe ori, răspunsul Tatălui ceresc poate să nu ne placă sau rezultatul rugăciunii poate să fie contrar la ceea ce am cerut. Cu toate acestea, cu Stăpânul Cel veșnic niciodată nu suntem în pagubă. Rugăciunea bine făcută săvârșește minuni; ea coboară pe Dumnezeu în mijlocul nostru și înalță sufletul credinciosului către El. Este o minune ce o putem săvârși zilnic, plecând genunchii, împreunând mâinile și înălțând privirea și cugetul spre Domnul. Fără legătura constantă cu Dumnezeu, prin rugăciune, viața credinciosului își pierde frumusețea și prospețimea, făcându-și loc în ea trândăvia și nonsensul. Rugându-ne cu credință, devenim mai buni, mai înțelegători, mai umani. Gândurile se înalță, inimile se purifică, ne simțim ca frații și o binefăcătoare pace se așează între noi. Prin rugăciune, dobândim ajutorul lui Dumnezeu, Care alungă durerile rele și risipește gândurile necurate. Prin rugăciune, ne întâlnim cu Dumnezeu, bolile ni se vindecă și păcatele ne sunt iertate. Rugându-ne regulat, avem posibilitatea să primim de la Dumnezeu nenumărate daruri și binecuvântări. Când rugăciunea va deveni marea respirație a sufletului nostru, atunci va fi ca un minunat medicament care face să se liniștească durerile și necazurile vieții. Dacă ne plecăm genunchii la rugăciune, vom simți că ne ridicăm la cea mai nobilă demnitate, că ne facem părtași la cele mai nebănuite puteri și că trăim realitatea, că nu suntem singuri pe lume. Atunci avem certitudinea că Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă în Hristos, Căruia I se cuvine toată slava în veci. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Cum a fost creat omul? Muritor, nemuritor sau nici muritor, nici nemuritor?

Răspuns: Omul la creație nu era nici muritor, nici nemuritor. Dacă ar fi fost creat nemuritor, el ar fi fost creat Dumnezeu. Dacă ar fi fost creat muritor ar fi părut că Dumnezeu este pricinitorul morții sale. Așadar, dacă alegea calea nemuririi primea nemurirea ca răsplată, dacă se îndrepta spre fapta morții, devenea pricinitorul morții sale.

Întrebare: Ce este moartea?

Răspuns: Din punct de vedere fizic, moartea este destrămarea vieții. Din punct de vedere spiritual, moartea este trecerea din timp în veșnicie... o veșnicie a raiului sau o veșnicie a iadului în funcție de felul în care și-a trăit viața creștinul.

Întrebare: Ce înseamnă Iis. Hr. Ni. Ka.?

Răspuns: Înseamnă Iisus Hristos Învingătorul. Adică, Iis. Hr. înseamnă Iisus Hristos, iar Ni. Ka. vin de la nikao = a învinge.

Întrebare: Cine nu s-a născut, dar a murit?

Răspuns: Adam nu s-a născut (a fost creat de Dumnezeu), dar a murit.

Întrebare: Ce este harul?

Răspuns: Harul este o energie necreată ce emană din Dumnezeu și care se împărtășește celor ce cred în El prin mijlocirea episcopilor și preoților.

Întrebare: Prin căderea din Rai, Adam a pierdut tot harul?

Răspuns: Nu a pierdut tot harul pentru că a căzut din ispita diavolului; astfel harul și arvuna mântuirii au rămas în el. Numai celui ce se leapădă de Dumnezeu i se ia tot harul Duhului Sfânt.

Întrebare: Când a apărut credința în Dumnezeu?

Răspuns: Credința în Dumnezeu a apărut după izgonirea din Rai a protopărinților noștri Adam și Eva. Acolo erau în directă comuniune cu Dumnezeu; nu era nevoie de credință fiindcă fiind față către față exista doar iubirea. Dar după cădere au apărut nădejdea și credința.

Întrebare: Maica Domnului a dat vreo poruncă?

Răspuns: Da, Maica Domnului a dat o singură poruncă la nunta din Cana Galileii, atunci când a spus: „Faceți orice vă va spune El (Hristos)” (Ioan 2, 5).

Întrebare: Cine și în ce an a descoperit Sfântă Cruce pe care a fost răstignit Domnul Iisus Hristos?

Răspuns: Sfânta Cruce pe care a fost răstignit Domnul Iisus Hristos a fost descoperită de Sfântă împărăteasă Elena, în anul 326.

Întrebare: Care sunt cele trei condiții pentru a ne mântui sufletele?

Răspuns: Pentru a ne mântui sufletele trebuie să împlinim trei condiții: credință, har și fapte bune. Credința se cuprinde pe scurt în Crez. Harul Duhului Sfânt care ne curăță de păcate și ne sfințește îl primim prin cele 7 Sfinte Taine: Botez, Mirungere, Spovedanie, Împărtășanie, Cununie religioasă, Sfântul Maslu și Preoție. Faptele bune înseamnă să împlinim cele 10 porunci.

Întrebare: De câte feluri pot să fie rugăciunile?

Răspuns: Rugăciunile de laudă, de mulțumire și de cerere.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 27 iunie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 28 iunie	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Vecernie cu litie la Bisericile „Sf. Apostoli Petru și Pavel” I, II
Vineri 29 iunie	7 ⁰⁰ - 11 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰	Pomenirea morților
		Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 30 iunie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 1 iulie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰	Vecernie cu litie la Biserica „Sf. Voievod Ștefan” (Armatei)

Cămașa fericirii

Se spune că de mult trăia un prinț nespus de melancolic. El era mereu trist și măhnit, iar chipul său veșnic întunecat. Toți supușii erau nespus de îngrijorați și au chemat înțelepți și doctori vestiți, pentru a afla cum să-l tămăduiască pe prinț. Un înțelept le-a spus: „Prințul s-ar vindeca, dacă ar îmbrăca cămașa unui om fericit!”. Prințul s-a înveselit pentru o clipă și degrabă a trimis ștăfete în toată împărăția, pentru a găsi un om fericit, căruia, cu mult aur, să-i cumpere cămașa. Trimișii împărătești au colindat întreaga împărăție, dar n-au găsit decât oameni bombănitori, grăbiți, cârtitori, triști, cu chipuri întunecate, nefericiți, bolnavi, amărâți, nenorociți. Nu găseau nici măcar un om fericit. Prințul aștepta, dar solii săi întârziu, nu se mai întorceau. Unul din trimiși a ajuns în cel mai îndepărtat colț al împărăției și a găsit un om foarte vesel. El trebuia cântând, muncea vesel, părea fericit. Trimisul, de teamă să nu greșească, s-a uitat bine la el, a luat aminte cum se poartă cu familia lui. Își răsfața soția, o alinta, îi vorbea frumos și dragăstos, deși arătau a fi de mult timp căsătorit. Cu copiii, se purta atent, blând, îi proteja și se juca cu ei zilnic. Acesta era omul căutat. Părea să cunoască secretul fericirii și, desigur, avea cămașa fericirii! Nu rămânea decât să ia cămașa fericirii. S-a repezit la acel om și ajutat de soldați i-a smuls de pe umeri haina veche, decolorată, cârpită și răscârpită. Dar omul n-avea cămașă pe sub haină. Omul fericit era așa de sărac, încât nu avea nici măcar cămașă. Îl avea însă pe Dumnezeu în suflet.

Nemulțumit de viață

Un tânăr se plânga tuturor de lipsa bogăției materiale. Într-o zi, un bătrân înțelept l-a întrebat:

- Ești nemulțumit de viață pentru că ești sărac?

- Da, a răspuns oftând tânărul.

- Sănătos ești?

- Mă pot mândri cu sănătatea mea, a grăit tânărul.

Atunci înțeleptul i-a luat mâna stângă și i-a zis:

- Îți ofer zece mii de lei pe ea și un milion de lei pentru ochii tăi.

- Ferească Dumnezeu, a răspuns tânărul.

- Ei, vezi, ce bogăție ți-a dăruit Dumnezeu? Să nu te mai plângi de viață, ai tot ce-ți trebuie pentru a-ți câștiga existența și să fii bucuros că trăiești.

